

Utorok 13. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 13.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: strach
apoštolov na lodi; búrky, vďaka
ktorým rastieme; útočisko
kríža.

02.07.2024

„V TOM ČASE Ježiš nastúpil na loďku
a jeho učeníci ho nasledovali. Na
mori sa zrazu strhla taká búrka, že sa
vlny prevaľovali cez loďku; a on spal“
(Mt 8, 23-24). Možno až do toho
okamihu sa apoštoli vždy cítili

bezpečne v spoločnosti Ježiša; od chvíle, keď ich povolal, aby ho nasledovali, sa stále viac učili dôverovať jeho slovu a jeho moci. Boli svedkami zázračných uzdravení, vyhánania démonov a učenia, ktoré naplňalo ich srdcia pokojom, ktorý bol iný ako ten, ktorý dáva svet. Možno si dokonca v určitom okamihu mysleli, že byť blízko Krista im ušetrí mnoho problémov každodenného života.

Preto ich možno prekvapila situácia, keď sa loďka ocitla uprostred búrky. Pravdepodobne väčšina z nich bola zvyknutá zvládať búrky na jazere a burácanie vln: niekoľko z nich boli rybári a nejakým spôsobom sa cítili tak pohodlne medzi pohybom vody ako na pevnej zemi. Avšak, tiež si boli už dlho vedomí toho, že ich práca sa nemôže vyhnúť nebezpečenstvu smrti, ktoré sa skrýva za búrkou. Ale tentokrát mal strach inú dimenziu. A to, čo

nedokázali pochopiť, bolo, že zatiaľ čo voda vchádzala do loďky a hrozilo jej potopenie, Ježiš spal. Ich najlepší priateľ, ten, ktorý už predtým prejavil svoju moc nad prírodou a súcť bez hraníc, sa zdal byť ľahostajný k ich situácii.

„Je ľahké sa stotožniť s týmto príbehom, ťažké je pochopiť Ježišov postoj. Zatiaľ čo učenici boli logicky vystrašení a zúfalí, on zostal vzadu, na časti loďky, ktorá sa zvykne potopiť ako prvá. A čo robí? Napriek ruchu a hluku spal pokojne, dôverujúc Otcovi“[\[1\]](#). Búrky sú súčasťou všetkých životov. Loďka nášho života skôr či neskôr prejde chvíľami väčšieho pohybu a neistoty. Ale práve tie situácie, ktoré sa zdajú byť mimo našu kontrolu, môžu byť cestou, ktorá nás vedie k hlbšej viere, k odovzdaniu sa Bohu ako jeho deti, napodobňujúc Ježiša v dôvere k Otcovi, ktorý nikdy nie je ľahostajný voči nám.

„PANE, zachráň nás, hynieme“ (Mt 8, 25). Je pochopiteľná reakcia učeníkov. Vystrašení a prekvapení Ježišovým postojom sa k nemu priblížia, aby ho prebudili a požiadali o pomoc. V podstate ide o reakciu plnú viery: vedia, že on môže zmeniť situáciu, v ktorej sa nachádzajú, aby v tej búrke opäť zažiarilo slnko. Dá sa dobre pochopiť, že pri takom vážnom probléme bolo ich prvou reakciou ísť za Ježišom. Apoštoli nás znova učia, že vždy môžeme počítať s Pánovou pomocou, v ktoromkoľvek okamihu našej cesty.

Avšak odpoveď Majstra ich prekvapí takmer viac ako jeho spánok. Namiesto toho, aby ich utešil alebo okamžite zastavil búrku, im adresuje slová, ktoré majú tón výčitky: „Čo sa bojíte, vy, maloverní?!“ (Mt 8, 26). Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že Ježiš sa nestará o situáciu svojich

učenikov: ich strach bol prirodzeným pocitom tvárou v tvár nebezpečenstvu smrti. Ale zrejme tento raz chcel Pán učiť hlbšiu a nadprirodzenú pravdu: že dôvera v neho je iná ako pocit osobnej bezpečnosti, že bezpečnosť v Bohu v skutočnosti vedie k otvorenosti voči Otcovej vôli, aj keď sa nám niekedy zdá byť ťažko pochopiteľná.

„Za veľkými otázkami chce Boh otvoriť panorámu veľkosti a krásy, ktorá je možno skrytá našim očiam“[2]. Sú to momenty búrky, keď sa v našom každodennom živote dejú veci, ktoré je ťažké pochopiť, príležitosti, kedy nás Ježiš pozýva ďalej mu dôverovať. Ak On cestuje v našej lodke, aj keď zdanlivo spí, sme si istí, že dorazíme na breh. V týchto chvíľach ťažkostí môžeme požiadať Boha, aby nám dal milosť premeniť ich na školu viery, aby nám dal možnosť jasnejšie zažiť, že len Boh je našou bezpečnosťou.

„POTOM VSTAL, pohrozil vetru i moru a nastalo veľké ticho“ (Mt 8, 26). Prítomnosť Ježiša v našom živote je najlepšou zárukou toho, že znovu nájdeme vytúžený pokoj. Ako apoštoli, v našej modlitbe budeme mať veľa príležitostí obdivovať moc Pána v našich životoch: „Ktože je to, že ho i vietor i more poslúchajú?“ (Mt 8, 27). Ale nechceme zameniť kresťanský pokoj a radosť za pohodlie alebo za stav apatie voči vlastným alebo cudzím problémom. Pokoj Krista je jedným z najvzácnejších plodov kríža: je to prejav lásky, ktorá si osvojila strach pred smrťou a bolesťou. Aj Ježiš prešiel strašnou búrkou a tým nám ukázal, že sláva Otca rozptyľuje každú tmú.

„Máme kotvu: na jeho kríži sme boli spasení. Máme kormidlo: na jeho kríži sme boli zachránení. Máme

nádej: na jeho kríži sme boli uzdravení a objatí, aby nás nič a nikto neoddelil od jeho lásky“[3]. Keď cítime, že vnútorné alebo svetové vlny hrozia potopiť našu loďku, môžeme myslieť na Ježišov kríž a hľadať v ňom naše útočisko. Keď vidíme, že Kristus dáva svoj život za nás, uvedomíme si, že v skutočnosti nespí; je skôr pribitý na drevo, utešujúc svojím utrpením a láskou búrky všetkých ľudí.

„Svätá Mária je — ako ju vzyva Cirkev — Kráľovnou pokoja. Preto, keď vznikne nepokoj v tvojej duši, v rodinnom alebo pracovnom prostredí, v spoločenskom alebo medzinárodnom spolužití, neprestávaj k nej volať: *Regina pacis, ora pro nobis!* — Kráľovná pokoja, oroduj za nás! Skúsil si to už niekedy, aspoň v čase vnútorného nepokoja?... — Budeš prekvapený, aký to má okamžitý účinok“[4].

[1] František, *Modlitba počas pandémie*, 27-III-2020.

[2] Fernando Ocáriz, *A la luz del Evangelio*, “Interrogantes de juventud”.

[3] František, *Modlitba počas pandémie*, 27-III-2020.

[4] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 874.
